

molhatók az Eruópához és századunkhoz méltatlan vadászati privilégiumok.

— *A nagy tét miatt olykor heves csatái is vannak ennek az elhúzódozó háborúnak. Bánffy úr például szóvá teszi, hogy az „erdészek szélsőséges csoportjai gúnyos röpiratokat” terjesztenek úton-útfélen.*

— Egyetlen vitairat forog csupán az illetékesek szűkebb körében. Egyesületünk Erdőművelési Szakosztálya — miután minden más út járhatatlannak bizonyult — arra kényszerült, hogy közérthető módon, konkrét példákkal alátámasztva tájékoztassa a kívülálló illetékesek körét a valós helyzetről.

— *Bánffy képviselő úr a Magyar Televízió „Napzárta” műsorában szégyellni valónak minősítette ezt a Varga Bélának tulajdonított dolgozatot. Valóban szégyenli magát Varga Béla?*

— A dolgozat tartalma egy szakmai testület állásfoglalása. Bánffy képviselő úr kivételével egyetlen kifogást sem emeltek, egyetlen mondata, vagy száma, ténye ellen.

Egyébként nagyon megértem a színművész úr felhá-

borodását, mivel a hiteles helyzetfeltárás során a konkrét példák közül az ő nevét sem lehetett kihagynom. A szóban forgó vitairatnak a nevéhez fűződő rövid bekezdése a következőképpen hangzik:

„E szinte hihetetlen, ördögi rendszer legfőbb védelmezőjének (Bánffy képviselő úrnak) például ez év végéig 147 bak, 45 bika és 5 muflonkos fejdíszre ékesítheti otthonát. Feltételezhetően egyikért sem kellett fizetnie.

Ennyi trófea értéke MÉH-áron is tetemes. Valós piaci értékét becsülni sem lehet. Annyi biztos, hogy a legutóbbi (?) általa lőtt kosért közel negyedmillió forintot fizetett volna a más jogi és etikai közegben nevelkedett vadász.”

Természetesen mindezt jogszerűen és a letűnt kor erkölcsének megfelelően tette.

Nem is hányánák a szemére, ha az új törvénytervezetükkel és ma sem szünetelő egyéb akcióikkal nem azon fáradoznának, hogy ezt a lehetőséget a vadászok kivételezett szűk rétegének a jövőre is átmentsék, akadályozva vele a magyar erdőket sújtó legnagyobb veszély forrásának korlátozását.

In memoriam Kaszó

Második éve van szerencsém találkozni azoknak a szarvasoknak a tróféáival, amelyek Kaszópusztáról váltanak ki a lebontott kerítések következtében Somogy megyében. Megígérem, hogy utoljára emlegetem ezt a vadászparadicsomot. Egyeseknek már úgyszólván a könyökén jön ki, főleg azoknak, akiknek remélem van egy kis lelkiismeretfurdalásuk miatta!

Az történet ugyanis, hogy a kerítések lebontása után igen nagy mennyiségű és a beltenyésztés folytán leromlott állomány özönlött, illetve özönlik ki a híres somogyi területekre. Érthető, hogy a somogyi vadgazdák féltik a szarvasállományuk minőségét ezektől a disszidens szarvasoktól. Lőtték is a kiváló vadat, csak úgy szólt!

Ez év februárjában, csak a SEFAG-nak egy vadásza 32 darab 2–3 éves „bikát” lőtt és mutatta be azok „tróféáit” a bizottságnak. Ezeknek kiskoponyával mért súlyuk átlagban 0,60–0,90 kg volt. Az agancs átlaghossza 8–14 cm!

Szomorú csak az, hogy ott is már évtizedek óta nem bottal csinált vadászok gazdálkodnak, de magas képzettségű szakemberek, akik együtt örvendeztek a betoppanó vadászvendéggel a nagy mennyiségű vad láttán.

— Ez aztán egy vadeldorádó! — és veregették egymás vállát!

— Itt aztán van szarvas!

Hát, van! — Az nem vitás! De, hogy milyen, azt is meg lehet nézni! De meg ám! Meg is kérdőjelezem az ottani vadászati szakszemélyzetet! Hogy volt a képén bőr elnézni ezt a mérhetetlen mennyiségű tömeget, és az erdőből állatkertet csinálni? Gyáván nem mertek szólni, vagy ők is így látták jónak? — akkor pedig kár volt öt évet Sopronban lehallgatni! Ezt akármelyik laikus is megtette volna!

Még csak annyit az egészhez! Nem voltak közgazdasági zsenik se, az holtbiztos! Mert, ha azok lettek volna, akkor a kerítések lebontása előtt ők végeztették volna el az állatkertben az állományapasztást, vagy nevezzük selejtezésnek, és így több száz mázsa vadhús értékét még bezsebelhették volna. Ilyent a személyzetnek kell végeznie, mert köztudott, hogy a vendég nem szívesen lövi a korcs állatot — annak nincs értékesíthető agancsa!

Azt nem veszi meg tőle se a MÉH, se a késes!

Aki leírta, az

Wentzely az erdész

Az Aranyokleveles Mérnökök Köre 90 és 95 éves tagjait május 15-én köszöntötte a MTESZ székházban. A 22 ünnepelt között ott volt a 95 éves Boross György erdőmérnök. A MTESZ köszöntőt dr. Tóth János főtitkár mondta, majd az egyetemek vezetői üdvözölték az idős kollégákat.

Winkler András rektor a következőket mondotta:

„Kedves Vendégeink, kedves Családtagok, kedves Firmáink, ultra, supra Veteralissimusok!

A selmecbányai-soproni alma-mater nevében meghatódottan köszöntök mindenkit. Nagyon örülök, hogy megértük ezt a napot és arról számolhatok be, hogy az utódok a legjobb úton vannak a nyomotokban. Nem lehetnének, ha a Ti életpályátok nem lenne előttük. Hiszen mindenhol, a munkában, az életben és a szakestélyeken is mindig arról beszélünk, hogy Selmecbányán, Sopronban a régiek mit és hogyan tettek.

A példa tovább él. Azt hiszem, hogy ez a legfontosabb, amiről most beszámolhatok Nektek. Ma egyhangúan a rektort küldték fel Budapestre, ezzel is jelezve, hogy mi nagyon-nagyon szeretünk benneteket. Ez a szeretet soha nem fog elmúlni, és nektek köszönjük majd, ha az új generációk ülnek itt mint öregek, és átplántálják őket a fiatalokba a selmeci és a soproni üzenetet.

Kedves Gyuri bácsi, most hadd szóljak Hozzád, hiszen Te mindig kedves szereplője vagy a rendezvényeinknek és az üdvözlések mellé fogadd el ezt a valétakorsót, a mostani szigorló erdőmérnök-hallgatók ajándékát. Jó szerencsét. Üdv az Erdésznek!”

Az ünnepeltek nevében az üdvözlésekre Boross György vasokleveles erdőmérnök válaszolt:

„Ennyi elismerést, ami felénk, öregek felé elhangzott, mondhatnám nem lehet meghatottság nélkül elviselni. Mi 90–95 évesek annyira keserves utat jártunk ez idő alatt, hogy ezek a szavak biztatóak arra nézve, hogy okul utánunk a társadalom, hogy hogyan kell kitartani, viselkedni egy becsületes műszaki embernek, ha bármi veszedelem zúdul is reá.

Hálás köszönetet mondok az egész elnökségnek, az egyetemek küldötteinek, hogy ily kedves, közvetlen hangon beszéltek rólunk.

Hogy mit állunk mi ki ennyi idő alatt, az külön kálvária lenne nemcsak az elmondónak, hanem a hallgatóságnak is. Megjártuk a háborúk pokkait, a légereket, a munkahelyek meghurcolásait, és ennek ellenére igyekeztünk becsületesen viselkedni és helytállni.

Kedves Jelenlévők! Azt hiszem, az egyetemeken is a hivatásszeretet alapján kellene a jövő szakembereinek képzését kezdeni. Nincs nagyobb zsendár az ember életében, mint a kötelességtudás, amely hivatásszeretettel párosul. Nem akarom a mai ifjúságot megszólítani, de talán egy kicsit sokat beszélne anélkül, hogy eredmény lenne mögöttük.

Lelki és testi felkészültséggel kell felvirágoztatni ezt a nyomorult hazánkat, mely annyit szenvedett. Adja a jó Isten, hogy így legyen!”